

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. II. 37. 638/2014/7. szám

A Kúria a Dr. Strausz Éva ügyvéd (**cím**) által képviselt **Felperes** (**cím**) felperesnek Dr. ... jogtanácsos által képviselt Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal (1081 Budapest, II. János Pál pápa tér 7.) alperes ellen energia ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2014. április 16. napján kelt 2.Kf.650.328/2013/5. számú jogerős ítélete ellen az alperes által 13. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon tartott tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 2.Kf.650.328/2013/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A MAVIR, a Magyar Villamosenergia-ipari Átvételi Rendszerirányító Zrt. (a továbbiakban: Rendszerirányító) 42.359.372 forintot folyósított 2011. november hónapra vonatkozó távhőszolgáltatási támogatásként a felperes részére. Az alperesi jogelőd (a továbbiakban: alperes) a távhőszolgáltatási támogatásról szóló 51/2011.(IX.30.) NFM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 8.§-a alapján ellenőrzést folytatott le a támogatási összeg helyessége tekintetében, majd a hivatalból indított hatósági eljárásban hozott, 2012. március 7. napján kelt TÁFO-25/3/2012. ügyszámú, 183/2012. számú határozatában 30.939.604 forint jogosulatlan távhőszolgáltatási támogatás kamattal növelt összegének visszafizetését rendelte el, továbbá 309.396 forint bírsággal sújtotta a felperest. Indokolásában kifejtette, hogy a Rendelet nem értelmezhető úgy, miszerint azok a távhőszolgáltatók (a továbbiakban: szolgáltatók), akikre nézve a 2011. december 1. napjától hatályos támogatási mérték kedvezőbb lett, azok ezt már a

novemberi tárgyhóra is igénybe vehetik. Hivatkozott arra is, hogy a jogalkotó a Rendelet - módosított, fajlagos támogatási mértékek konkrét összegét meghatározó - 1. mellékletének a visszamenőleges alkalmazását nem emelte be az átmeneti rendelkezések közé, ezért annak 2011. november hónapjára vonatkozó alkalmazását egyértelműen nem rendelte el. Az alperes határozatában számot adott a bíróság mértékének megállapításánál figyelembe vett körülményekről is.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítéletével a felperes keresetét elutasította. Az alperessel egyezően megállapította, hogy a 66/2011. (XI.30.) NFM rendelet (a továbbiakban: Módosító Rendelet) 9.§-ával módosított Rendelet 9.§ (2) bekezdése az ott felhívott körben kizárólag a Rendelet módosítással érintett rendelkezéseinek alkalmazását rendelte el a 2011. november hónapra vonatkozóan benyújtott igénybejelentésekre. A támogatási mértékek vonatkozásában sem a fenti, sem más jogszabályhely nem tartalmaz olyan kifejezett rendelkezést, miszerint a 2011. december 1-jén hatályba lépett támogatási mértékeket már a 2011. november tárgyhónapra vonatkozóan alkalmazni kellene. A perbeli esetben az igénylés tárgyhava november hó volt, a tárgyhóra vonatkozó igénylést utólagosan, decemberben kellett benyújtani. A támogatások benyújtásának eljárási keretére a jogszabály-módosítás már az új eljárási szabályokat rendelte alkalmazni, azonban a tárgyhavi elszámolás mértékére nem.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú eljárásban előadottakat fenntartva kereseti kérelme teljesítését, a téves és jogszabálysértő elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte.

Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, hangsúlyozva, hogy a felperes jogi álláspontja nincs összhangban a támogatási rendszer logikájával.

A másodfokú bíróság a felperes fellebbezési kérelmének helyt adott, az alperes határozatát hatályon kívül helyezte és alperest új eljárásra kötelezte. Ítéletének indokolásában megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügy megítélése szempontjából releváns tényeket és körülményeket feltárta, de azokból téves következtetéseket vont le.

A másodfokú bíróság a perben alkalmazandó Rendelet kapcsán rögzítette, hogy az 2011. október 1. napján lépett hatályba, 3.§ (1) bekezdése szól a támogatás mértékéről, illetve utal az 1. mellékletben foglaltakra. A módosítás a Rendelet eredeti 9.§ (2) bekezdése helyére teljesen új rendelkezést épített be. Eszerint a (2) bekezdés előírta, hogy a Rendeletnek [valamint az 50/2011.(IX.30.) NFM rendeletnek (a továbbiakban: Árrendelet)] a Módosító Rendelettel módosított 3-6.§-ait és 8.§-át első alkalommal a 2011. november tárgyhónapra vonatkozóan benyújtott támogatási igénybejelentésekre kell alkalmazni. A másodfokú bíróság

hangsúlyozta, hogy a Módosító Rendelet 10.§ (1) bekezdése azt is előírta, hogy a Rendelet 1. melléklete helyébe a 3. melléklet lép. A Módosító Rendelet a kihirdetése napján (azaz 2011. november 30-án), míg a 12.§ (2) bekezdése értelmében a Módosító Rendelet 1-4.§-ai, az 5.§ (1) bekezdése, a 6-11.§-ai és a 13.§-a ettől eltérő időpontban, azaz 2011. december 1-jén lépett hatályba.

A fenti jogszabályhelyek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy mind a Rendelet, mind a Módosító Rendelet szövege a magyar nyelv szabályai és a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint teljesen egyértelmű, az nem ütközik a jogalkotásról szóló 2010. évi CXIX. törvény (a továbbiakban: Jat.) szerinti visszamenőleges hatály tilalmába.

A másodfokú bíróság szerint az a körülmény, hogy az 1. melléklet helyébe a 3. melléklet lépett, azt eredményezte, hogy a támogatási mérték alkalmazhatósága szempontjából ténylegesen „átvette” a Rendelet 1. mellékletének helyét.

Figyelemmel arra, hogy a Módosító Rendelet 10.§-a (3. melléklet) 2011. december 1-jén lépett hatályba és a Rendelet 4.§-a értelmében a támogatás igénylését a tárgyhónapot követő hónap 22. napjáig kellett benyújtani, ezért a Rendelet 4., 9. és 10.§-ainak együttes értelmezése alapján a 2011. december 1. napjával hatályos táblázat szerinti kompenzáció igénylésekor a 3. melléklet, mint az 1. melléklet szerint táblázatba foglalt adatok az irányadóak.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a támogatással kapcsolatos szabályokat a Rendelet előírásai tartalmazzák, a számszerű mértéket és a jogosultakat pedig az 1. melléklet. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a támogatás igénybevétele csak a Rendelet e két részének együttes alkalmazásával történhet.

A másodfokú bíróság utalt a jogszabályszerkesztésről szóló 61/2009. (XII.14.) IRM rendelet (a továbbiakban: IRM.r.) 127.§-ára, melyből következik, hogy a melléklet a jogszabály törzsszövegéhez kapcsolódó, attól kizárólag technikai, szerkesztési szempontból elkülönülő szerkezeti egység, amely csak az adott jogszabályhellyel összefüggően értelmezhető.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint, mivel a jogalkotó a Rendelet módosított 3.§-ának 2011. november hónapra való alkalmazását írta elő, azzal egyúttal előírta az 1. melléklet - és annak a támogatási mértéket tartalmazó „E” és „F” oszlopainak - a 2011. november hónapra történő alkalmazását is. A másodfokú bíróság szerint az ettől eltérő jogi álláspont a rezsicsökkentési program megvalósulását szolgáló kedvezményes távhőszolgáltatási támogatás bevezetésének is ellent mond.

A másodfokú bíróság kifejtette azt is, hogy a jogalkotó a módosított rendelkezések alapján igényelhető támogatást első ízben a 2011. november tárgyhóra írta elő. Tekintettel arra, hogy ez a kérelem csak a következő - decemberi - hónapban volt előterjeszthető, nem férhet hozzá kétség, hogy az alkalmazni rendelt 3.§ (1) bekezdése szerinti, december 1-jétől hatályos 1. melléklet volt az irányadó.

A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben a másodfokú ítélet megváltoztatását és az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a jogszabály önálló szerkezeti egysége a melléklet, amelyben rendelkezni kellett volna arról, hogy az 1. mellékletet - az eltérő hatályba lépés ellenére - novemberre is alkalmazni kell. Az alperes értelmezése szerint ennek hiánya éppen arra utal, hogy az 1. mellékletben foglaltakat novemberre nem lehet alkalmazni. Az alperes véleménye szerint a jogerős ítélet utalása a rezsicsökkentésre iratellenes, mivel e tényre sem a felperes, sem az alperes nem hivatkozott.

Az alperes a távhőszolgáltatás támogatási rendszer működésének jellemzőit hangsúlyozva levezette, hogy a bevételek és a költség alapján megállapítandó támogatás mindig az adott tárgyhóra vonatkozik, függetlenül attól, hogy az igénylés utólag történik. Álláspontja szerint a perbeli esetben november tárgyhóra a novemberben hatályos jogszabályi rendelkezés szerint állapítható meg, illetve számítandó a támogatás mértéke. A jogszabály-módosítás csak a támogatások benyújtásának eljárási keretére rendelte alkalmazni az új eljárási szabályokat, a tárgyhavi elszámolás mértékére nem.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte, mivel a másodfokú bíróság helyes jogértelmezés útján jutott helytálló következtetésekre. Álláspontja szerint az alperes szemben a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 272.§ (2) bekezdésében foglaltakkal, felülvizsgálati kérelmében egyáltalán nem jelölt meg jogsértést, olyat meg különösen nem, amely a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését indokolná. A felperes kifejtette, hogy a rezsicsökkentésre utalás a jogerős ítéletben csak közvetett érv volt, nem tekinthető iratellenesnek, mivel azt csak a támogatással kapcsolatos tendenciákkal hozta összefüggésbe.

Az alperes észrevételében hangsúlyozta, hogy az általa hivatkozott jogsértés a Módosító Rendelet 9.§, 10.§ (1) bekezdés és 12.§ (2) bekezdés hibás értelmezése révén valósult meg. Ennek folytán ugyanis a másodfokú bíróság jogellenesen értékelte az alperesi határozatot jogsértőnek. A rezsicsökkentéssel kapcsolatos megállapításokat azért támadta, mert jól mutatja, hogy a másodfokú bíróság teljesen félreértette a jogalkotói akaratot, a rendelkezések célját. Így a másodfokú bíróság nem a fogyasztó érdekét, azaz a rezsicsökkentést segítette elő, hanem a szolgáltatók egy csoportját juttatná extraprofithoz.

Az alperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között

vizsgálta felül a Pp. 272.§ (2) bekezdése és a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján.

A Kúria álláspontja szerint a másodfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival - kisebb pontosítással - a felülvizsgálati bíróság egyetért.

A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá.

A másodfokú bíróság helyesen hivatkozott az IRM.r. 127.§-ára, melyből következik, hogy a melléklet a jogszabály törzsszövegéhez kapcsolódó, attól kizárólag technikai, szerkesztési szempontból elkülönülő szerkezeti egység, amely csak az adott jogszabályhellyel összefüggően értelmezhető. Ebből következően a Rendelet 3.§-ának része az 1. melléklet helyébe lépő 3. melléklet. Figyelemmel arra, hogy a Módosító Rendelet 9.§ szerint a módosított 3.§ rendelkezéseit a novemberi igénylésekre is alkalmazni kell, akkor ez a 3.§ (1) bekezdéséhez tartozó mellékletben foglaltakra is vonatkozik, azaz alkalmazni kell az 1. mellékletet, és annak a támogatási mértéket tartalmazó „E” és „F” oszlopaiban előírtakat. Megjegyzi a Kúria, hogy miközben az alperes szerint a módosítás szöveges része nem érintette a 3.§-hoz tartozó 1. melléklet rendelkezéseit, tehát a támogatási összeg november hóra nem módosult, ennek ellentmondva együtt értelmezi a 3.§-sal a mellékletet akkor, amikor a Módosító Rendelet 12.§ (2) bekezdése alapján állítja, hogy az 1-4.§ - beleértve a mellékletet - december 1. napján lépett hatályba.

A Kúria nem tartja elfogadhatónak azt az alperesi érvelést sem, miszerint a Módosító Rendelet 9.§-a, mint átmeneti rendelkezés, csak azért került bele a normaszövegbe, mert a novemberi igénylésre már az eltérő eljárási szabályokat kell alkalmazni. Ezzel szemben áll a Jat. 15.§-ának helyes értelmezése szerint az, hogy eljárási szabályok esetében a hatályos szabály alkalmazandó, csak az anyagi szabály eltérő alkalmazásánál lehet szükséges az átmeneti rendelkezés a jogalkotói cél függvényében.

A Kúria ugyanakkor elfogadhatónak értékeli az alperesnek a támogatási rendszerből kiinduló érvelését, miszerint a szolgáltató által fizetett vételi árra és a felvett támogatásra vonatkozó rendelkezések logikusan ugyanazon időbeli hatály alá tartozóak. Ennek azonban ellentmond maga a szabályozás, amely nem követte a fenti logikát, és amely a Kúria álláspontja szerint elsődlegesen köti a jogalkalmazót, mind a közigazgatási, mind a bírósági eljárásokban.

A Kúria egyetért az alperessel abban a kérdésben, hogy a jelen per tárgyát képező határozatokra vonatkozó jogszabályok értelmezése nem függ össze a rezsicsökkentés programjával, tekintettel arra, hogy a program nem a szolgáltató, hanem a fogyasztó terheinek könnyítését

tűzte ki célul. A fentiekre tekintettel a Kúria a másodfokú ítéletnek a rezsicsökkentéssel kapcsolatos érvelését, mint szükségtelent mellőzi.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet - az indokolás részbeni mellőzésével - a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A perveztes alperes a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán a felülvizsgálati eljárásban is alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles a felperes jogi képviselettel felmerült felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére, melynek összegét a Kúria a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdése alapján állapította meg a felülvizsgálati eljárásban kifejtett munkára tekintettel.

Az alperes személyes illetékmentessége okán, a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2014. szeptember 17.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k. előadó bíró, Dr. Buzinkay Zoltán s.k. bíró